

Tudomány és zene a Budapest Kongresszusi Központban

A Budapest Kongresszusi Központ rendezvényeiről ritkán adunk hírt, mivel többnyire csak annyiban kötődnek a kerülethez, hogy az épület a Gesztenyés kertben található. Olykor azonban a helyi jellegűnek nem mondható rendezvényeknek is vannak kerületi vonatkozásai. Az alábbiakban két ilyen eseményről ejtünk szót: az egyik már lejajlott, a másikra pár nap múlva kerül sor.

Orvosok világkongresszusa

A Nemzetközi Közlekedés-orvostani Társaság 19. világkongresszusának résztvevői közül négy orvos a XII. kerületben dolgozik. Egyikük maga a szervező, dr. Nemes György professzor. Kérdéseinkre a következőket mondta:

– Most csak két napot tartózkodom a kerületben, az Istenhegyi Klinikán, de négy évig a Sportkórházban is dolgoztam. A jelentősebb sebészeti feladatok vonzottak vidékre, ahol egy kórház traumatológiai osztályát vezetem. A társaságban annak a régióknak vagyok az alelnöke, amelyhez Európa keleti fele tartozik, így hárult rám a szervezés. Egyébként első alkalommal rendeztük meg a világkonferenciát ebben a térségben. A társaságot orvosok alapították, de hamar kiderült, hogy együtt kell működnünk más tudományágak szakembereivel. A társaság jelenlegi elnöke, Leonard Evans mérnök a megnyitón néhány nem orvosi jellegű közlekedési adattal is indokolta, miért Magyarországon rendeztük meg a konferenciát. Megemlítette például, hogy amíg az Egyesült Államokban a gépkocsivezetők 70%-a használ biztonsági övet, amit ott kevésnek tartanak, mert Svédországban 90% az arány, addig Magyarországon 45% a használók aránya. A konferencián mintegy százan vettek részt, 45-en külföldről érkeztek, 15 országból. Hetven előadás hangzott el, és tíz, úgynevezett poszterváltás is rendeztünk. A konferencia nyelve az angol volt, mert a tolmácsolás időigényes és költséges. Engem elsősorban a gépkocsibalesetekkel kapcsolatos kérdések érdekelnek, e témából írtam a kandidátusi disszertációm is. Ebben az is közrejátsszom, hogy valaha magam is indultam hegyi versenyeken. Nyolc évig a Hungaroring vezető orvosa voltam, s

ma is az Autóklub orvosi bizottságának elnöke vagyok. Ezúttal azonban a gyerekek kerékpár-baleseteivel kapcsolatos kutatási eredményeinkről számoltunk be munkatársaimmal.

Dr. Detre Zoltán és dr. Glantz János, a Szent János Kórház traumatológiai osztályának munkatársai a többször sérülés kérdéseivel foglalkoztak. Detre doktor előadásában elmondta, hogy hazánkban az ilyen sérültek 30%-a meghal a kórházban. Németországban 20, az USA-ban 10% ez az arány. A riasztó magyar arányszám nem csak a kórházakon múlik, hanem azon is, hogy

kicsit a magunkénak is tekintethetjük az együttest. A koncert kapcsán Hollerung Gábor karnaggyal beszélgettem:

– Az Akadémiai Kórustársaság – mondta – 1957-ben alakult, mint a KISZ Központi Művészegyüttes Egyetemi Enckkara. Jómagam 1980 óta vezetem. A 80-as években már magas művészi színvonal jellemezte a kórust, amiben annak is része volt, hogy jóval többet lehetett próbálni, mint manapság, s persze annak is, hogy az utazási lehetőség is vonzotta hozzánk a jó erőket. A színvonalat jelzik az eredmények is: például mi nyertük meg az első debreceni kórus-

„KENGURU” – Jármű mozgáskorlátozottak részére

például a kórházba jutási idő nálunk több mint az „arany”-nak mondott egy óra.

Dr. Lángfy György, a Sportkórház főorvosa a mágnesség jelenlegi elnöke, Leonard Evans mérnök a megnyitón néhány nem orvosi jellegű közlekedési adattal is indokolta, miért Magyarországon rendeztük meg a konferenciát. Megemlítette például, hogy amíg az Egyesült Államokban a gépkocsivezetők 70%-a használ biztonsági övet, amit ott kevésnek tartanak, mert Svédországban 90% az arány, addig Magyarországon 45% a használók aránya. A konferencián mintegy százan vettek részt, 45-en külföldről érkeztek, 15 országból. Hetven előadás hangzott el, és tíz, úgynevezett poszterváltás is rendeztünk. A konferencia nyelve az angol volt, mert a tolmácsolás időigényes és költséges. Engem elsősorban a gépkocsibalesetekkel kapcsolatos kérdések érdekelnek, e témából írtam a kandidátusi disszertációm is. Ebben az is közrejátsszom, hogy valaha magam is indultam hegyi versenyeken. Nyolc évig a Hungaroring vezető orvosa voltam, s

verseny nagydíját, vagy a walesi Llangollenben, amely az amatőr kórusok egyik legnagyobb versenyének a helyszíne, 1989-ben elnyertük a „Világ kórusa” címet. Eppen abban az évben átalakultunk alapítványi kórusává, és felvettük az Akadémiai Kórustársaság nevet, nem csupán a politikai változások miatt, hanem azért is, mert a tagok egy része az egyetem elvégzése után is nálunk maradt. Ma már helyénvalóbb lenne a Filharmoniai Kórus elnevezés, mert szinte kizárólag nagy szimfonikus művekben közreműködünk. A 90-es évektől egyre többet lépünk fel az ugyancsak általam vezetett Dohnányi zenekarral. A két együttes 1990-től minden évben meghirdeti a „Vox Humana” bérletsorozatot, amely oratórikus művekből áll. A most induló sorozat nyitókoncertje a 19-ére meghirdetett előadás. A sorozatban két újdonság várható: az egyik Schuman Az Éden és a Péri című lírai hangvételű oratóriuma, a másik Bizet Carmen című operájának pódium-előadása.

Közös koncert

Nemrégiben hírt adtunk arról, hogy a Budapesti Akadémiai Kórustársaság legutóbbi koncertkörútján készült fotókból kiállítás nyílt a Németvölgyi úti iskola galériájában. Október 19-én 19.30 órai kezdettel élőben is bemutatkozik a kórus, ugyanis a Budafoki Dohnányi Ernő Szimfonikus Zenekar a kórustársaság és egy holland kórus közreműködésével a Budapest Kongresszusi Központban adja elő Verdi Requiemjét. A kórustársaság tíz tagja kerületi lakos, így egy

Kérésze Gyula